

Arrest

nr. 55 602 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. HECTORS, verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 maart 2009 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 april 2010. Op 28 juni 2010 werd verzoeker gezien voor een psychologisch evaluatieonderzoek.

1.3. Op 15 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in al-Malikiya en de Syrische nationaliteit te bezitten. U bent van origine Aramees en bent christen. U bent gehuwd met B.(...) S.(...) (OV 6.308.484) en samen hebben jullie vier kinderen. Jullie woonden, zo verklaart uw echtgenote, in de wijk al-Wusta in Qameshli. U bent schilder van beroep. Uw echtgenote kwam reeds in augustus 2008, samen met de drie jongste kinderen naar België. Naar zij verklaarde hadden jullie in november 2003 een ruwbouwappartement gekocht. Toen jullie aan de afwerking hiervan wilden beginnen kregen jullie problemen met jullie onderbuur, R.(...) B.(...) S.(...), een lid van de provincieraad in Hassake. Uiteindelijk besloten jullie, zo verklaart uw echtgenote, haar het appartement te verkopen. Jullie kregen echter niet de volledige verkoopprijs uitbetaald, doch waren van oordeel dat hiertegen in beroep gaan teveel geld zou kosten en lieten het hierbij. Hierna kenden jullie financiële problemen waardoor uw kinderen geen gedegen scholing kregen. Uw echtgenote diende hier op 1 september 2009 een asielaanvraag in. U en uw oudste zoon bleven in Syrië achter, zo verklaart uw echtgenote, omdat er niet voldoende geld voorhanden was om ook jullie vertrek te bekostigen. Uw echtgenote verklaarde na haar vertrek nog geregeld telefonisch contact met u te hebben gehad en dat u geen noemenswaardige problemen kende. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 19 december 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 5 januari 2009 diende ze een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 18 maart 2009 de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigde. Na het vertrek van uw echtgenote verdiende u verder de kost als schilder. Uw zoon woonde bij u. Uiteindelijk kwam ook u naar België en diende op 30 maart 2009 een asielaanvraag in. Uw zoon bleef in Syrië achter. U hebt tijdens uw verblijf in België vernomen dat hij vermoord is.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote door het CGVS in december 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat er geoordeeld werd dat de door haar aangehaalde asielmotieven vreemd waren aan de Conventie van Genève, ze nagelaten had de hulp van de autoriteiten in te roepen niettegenstaande het feit ze nooit eerder problemen had ondervonden met de autoriteiten, en ze daarenboven nooit in beroep is gegaan tegen het schrijven waarin bepaald werd dat de verkoop van het appartement effectief voltrokken was. Voor de gedetailleerde motivering verwijzen we naar de beslissing van het CGVS genomen in hoofde van uw echtgenote en waarvan zich een afschrift bevindt in uw administratief dossier.

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid wanneer u Syrië hebt verlaten, noch de reden van uw vertrek. Noch tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor voor het CGVS bleek u in staat enige toelichting hieromtrent te geven. U tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd of u om dezelfde redenen zoals deze aangehaald werden door uw echtgenote het land hebt verlaten, kon u slechts opwerpen dit niet te weten (CGVS p.1). U erop gewezen dat uw echtgenote stelde dat jullie financiële problemen hadden en u dan gevraagd of u ook nog andere problemen hebt gekend, stelt u dat u het niet kan uitleggen en dat 'het boven uw macht is' (CGVS p.2).

U dan gevraagd of u zich nog iets herinnert van gebeurtenissen in Syrië, stelt u dat u zich wel herinnert aan uw zoon die u daar verloren hebt. U gevraagd of u weet in welke omstandigheden uw zoon is omgekomen, stelt dat uw zoon zich nog altijd in uw hart bevindt en u zichzelf de schuld geeft van zijn overlijden omdat u hem daar hebt achtergelaten. U wordt verteerd door de pijn omwille van het overlijden van uw zoon en door uw schuldgevoel. U gevraagd wie er verantwoordelijk is voor het overlijden van uw zoon, geeft aan dat de autoriteiten hiervoor verantwoordelijk zijn. U hiervan bevestiging gevraagd, stelt dan niet te weten wie hiervoor verantwoordelijk is (CGVS pp.2-3).

Gezien u niet in staat bleek te zijn het gehoor bij het CGVS af te leggen werd u op 28 juni 2010 uitgenodigd voor een 'psychologisch evaluatieonderzoek'. U werd gehoord door de adviseur-expert van het CGVS die van oordeel was dat de kans dat uw psychologische toestand rechtstreeks verband houdt met de dood van uw zoon hoogst waarschijnlijk is (zie interventieverslag Psy-Cel, dd. 28.06.2010).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u, via uw maatschappelijk assistente en via uw advocaat, een aantal stukken neer. Vooreerst een kopie van uw identiteitskaart. Uw identiteit wordt door het CGVS niet betwist. Vervolgens een schrijven van de priester S.(...) A.(...), dd. 05/06/2009, waarin wordt geattesteerd dat uw zoon dood werd aangetroffen in uw huis, door ophanging, op 11 mei 2009

in 'duistere omstandigheden'. Een schrijven van de advocaat, Meester Y.(...) K.(...) K.(...), waarin deze stelt dat er geen volmacht kan verleend worden aan 'de neef van de overledene', I.(...) D.(...) B.(...), die hierom verzoekt omdat deze niet beschikt 'over het wettelijk statuut' om zulks te doen. Een advocaat kan volgens dit schrijven enkel aangesteld worden door de vader van het slachtoffer, temeer de zaak in handen is van de militaire rechtbank daar het slachtoffer, uw zoon, op de dag van het incident tot het leger was toegetreden. De advocaat stelt dat, gezien hij geen volmacht heeft van de vader van het slachtoffer, het bijgevolg onmogelijk voor hem is om het dossier in te kijken. Twee foto's van uw zoon. Voorts een uittreksel uit de burgerlijke stand, dd. 17/09/2009, waarin geattesteerd wordt dat uw zoon op 11 mei 2009 om het leven is gekomen. Verder de overlijdensakte op naam van uw zoon en een afschrift van de burgerlijke stand in Malikiya waarin wordt geattesteerd dat uw zoon, op het moment dat hij om het leven kwam, behoorde tot de 'Luchtvaart Academie' en in zijn woning om het leven kwam door verstikking (ophanging). Voorts een attest van een psychiater, tewerkgesteld door VZW Sint-Lucia, dd.26/11/2009, en waarin wordt geattesteerd dat u lijdt aan PTSD. De gegevens zoals vermeld in al deze documenten worden door het CGVS op zich niet betwist, doch het CGVS kan, gezien het geen verdere informatie ter zijner beschikking heeft, zie supra, zich geen duidelijk beeld vormen van welke feiten er zich juist hebben voorgedaan, noch wat de omstandigheden waren die hieraan ten grondslag liggen.

Wat het schrijven van uw advocaat, dd. 20 juli 2010, betreft dient opgemerkt dat ook hij verklaart geen verdere informatie in verband met het overlijden van uw zoon te hebben kunnen vergaren, noch via u en uw echtgenote, noch via de advocaat 'van de familie' in Syrië. Uw advocaat vervolgt dat uit de neergelegde documenten blijkt dat er een onderzoek loopt naar het overlijden van uw zoon die op dat moment zijn militaire dienstplicht vervulde, doch hij voegt hier aan toe dat deze documenten niet aantonen dat 'de familie' bescherming kan krijgen van de autoriteiten en hij begrijpt van de 'de familie' dat zij de moord op hun zoon koppelt aan een religieus conflict en dat zij als christenen niet kunnen rekenen op een eerlijk en onpartijdig onderzoek naar de dood van hun zoon. Dient opgemerkt dat deze door uw advocaat aangehaalde elementen geen objectieve weerslag vinden in uw administratief dossier, temeer u niet bij machte bleek te zijn hieromtrent coherente verklaringen af te leggen.

Samenvattend dient te worden opgemerkt, en zoals reeds werd aangestipt, dat het CGVS niet bij machte is zich een beeld te vormen van de redenen waarom u uw land hebt verlaten. Verder dient aangestipt dat het CGVS niet betwist dat uw zoon in mei 2009 in jullie huis is omgekomen, doch dat er zich in uw dossier geen objectieve elementen bevinden om zich een oordeel te kunnen vormen over de redenen die geleid hebben tot het overlijden van uw zoon, noch over de omstandigheden waarin hij is omgekomen. Voorst betwist het CGVS op generlei wijze dat u, omwille van het overlijden van uw zoon, lijdt aan PTSD, doch voor een appreciatie van medische redenen dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot dient nog aangestipt dat uw echtgenote, naar aanleiding van het overlijden van uw zoon, geen tweede asielaanvraag heeft ingediend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van hoofdstuk 2, titel II van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het dossier omwille van de ernst van verzoekers geestestoestand, waarover geen betwisting bestaat, niet rijp was om een beslissing te nemen en had dienen opgeschort te worden tot de medische toestand van verzoeker voldoende is opgeklaard zodat hij zijn verhaal verder kan toelichten met coherente verklaringen. Gezien de onmogelijkheid voor verzoeker om zijn verhaal coherent toe te lichten, vraagt verzoeker om de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen voldoende draagkracht heeft gegeven aan verzoekers "persoonlijke omstandigheden" bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst minstens door de overheid zal onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen omdat hij

het land heeft verlaten zonder daartoe over de nodige documenten voor uitreis te beschikken en de overheid van zijn land verzoeker in verband brengt met het religieuze conflict tussen christenen en islamieten.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet toelicht welke artikelen voorzien in hoofdstuk 2, titel II van de vreemdelingenwet heeft geschonden acht.

2.4. Uit de elementen van het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote reeds in augustus 2008 met de drie jongste kinderen naar België gekomen was omwille van financiële problemen die het gevolg waren van de verkoop van een ruwbouwapartement waarvoor ze niet de volledige verkoopprijs uitbetaald kregen en ze niet in beroep gingen omdat dit teveel geld kostte. Zij diende op 1 september 2009 een asielaanvraag in. Verzoeker bleef met de oudste zoon achter in Syrië omdat ze over onvoldoende financiële middelen beschikten om samen af te reizen en reisde pas in maart 2009 naar België. Verzoekers zoon bleef achter omwille van zijn legerdienst en werd tijdens verzoekers verblijf in België vermoord, hetgeen een schuldgevoel bij verzoeker opwekte. Verzoeker diende op 30 maart 2009 een asielaanvraag in. Verzoekers gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verschillende keren uitgesteld omwille van zijn psychiatrische behandeling en zijn opname in het ziekenhuis. Uit het medisch attest van 26 november 2008 blijkt dat *“er sprake is van een posttraumatische stressstoornis; majeure depressie annex gecompliceerde rauw, logischer wijze etiologisch verband houdend met het dramatisch overlijden van de oudste zoon van patiënt in het land van herkomst.”* (stuk 16) waardoor hij gedurende een tijd niet kon worden geïnterviewd. Verzoeker werd op 5 maart 2010 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken doch zijn gehoor werd bij vraag 21 onderbroken omdat *“betrokkene (...) emotioneel en psychisch niet in staat (is)”* (stuk 16). Verzoeker werd op 19 april 2010 op het Commissariaat-generaal gehoord en bleek opnieuw niet in staat zijn asielmotieven uiteen te zetten (stuk 9). Hierdoor werd overgegaan tot een psychologisch evaluatieonderzoek van verzoeker (stuk 5) waarbij gesteld werd dat de kans dat verzoekers psychologische toestand rechtstreeks in verband staat met de dood van zijn zoon hoogst waarschijnlijk is. Verzoekers advocaat werd nog gevraagd of hij meer informatie kon bekomen over verzoekers asielmotieven (stuk 4).

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) in het kader van de asielaanvraag van verzoekers echtgenote werd geoordeeld dat de door haar aangehaalde asielmotieven vreemd waren aan de Conventie van Genève, ze nagelaten had de hulp van de autoriteiten in te roepen en ze nooit in beroep is gegaan tegen de voltrekking van de verkoop van het appartement, (ii) uit zijn verklaringen niet afgeleid kan worden wanneer hij Syrië verlaten heeft, waarom hij Syrië verlaten heeft en of hij Syrië verlaten heeft omwille van dezelfde redenen aangehaald door zijn echtgenote, (iii) aan de gegevens vermeld in de door verzoeker neergelegde stukken omtrent (het overlijden van) zijn zoon en zijn medische situatie op zich niet wordt getwijfeld door de commissaris-generaal, doch hieruit geen duidelijk beeld kan gevormd worden van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan, noch van de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen, (iv) de elementen aangehaald in het schrijven van zijn advocaat geen objectieve weerslag vinden in het administratief dossier, temeer verzoeker niet bij machte bleek hieromtrent coherente verklaringen af te leggen, (v) verzoeker zich voor een appreciatie van medische redenen dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, en (vi) zijn echtgenote, naar aanleiding van het overlijden van hun zoon, geen tweede asielaanvraag heeft ingediend.

2.6. Waar verzoeker opmerkt dat *“het dossier niet rijp was om een beslissing te nemen en had dienen opgeschort te worden tot de medische toestand van verzoeker voldoende is opgeklaard zodat hij zijn verhaal verder kan toelichten met coherente verklaringen”*, wijst de Raad erop dat het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad kan in deze slechts vaststellen dat verzoeker omwille van zijn medische problematiek niet in staat was/is om enige toelichting te verschaffen over de concrete redenen

waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten en uit de stukken die hij zelf heeft aangebracht niet kan worden afgeleid wanneer en op welke wijze hij zijn land van herkomst heeft verlaten of wanneer hij in België is aangekomen.

Voorts blijkt dat verzoeker op de vraag of hij het land omwille van dezelfde redenen als zijn vrouw verlaten heeft, antwoordde *“Ik weet het niet”*, hij op de vraag naar hun problemen in Syrië antwoordde *“Ik kan het niet uitleggen, het is boven mijn macht.”* en hij op de vraag wat hij zich van Syrië herinnert slechts stelde *“Ik herinner me aan mijn zoon die ik heb verloren in Syrië.”* (CGVS, gehoor p. 1-2), vage verklaringen die niet toelaten een duidelijk beeld te scheppen van verzoekers asielmotieven.

Gelet op het arrest nr. 24.691 van 18 maart 2009 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers echtgenote werden geweigerd omdat zij niet kon aantonen dat haar asielmotieven het privaatrechtelijk karakter overstijgen en zij ook niet aannemelijk kon maken dat de overheid geen bescherming zou hebben geboden, en verzoeker geen andere vervolgingsfeiten in zijn hoofde kan aangeven, gelet op zijn medische toestand, of stukken voorlegt waaruit kan afgeleid worden dat hij om andere redenen zijn land van herkomst verliet, kan de commissaris-generaal redelijkerwijs besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantoot. Wat het overlijden van verzoekers zoon betreft kan de Raad slechts vaststellen dat er een onderzoek zou zijn gepleegd naar het overlijden door de militaire autoriteiten omdat verzoekers zoon zijn legerdienst vervulde, doch uit niets blijkt dat dit overlijden gekoppeld dient te worden *“aan het religieus conflict dat zich afspeelt in zijn land van herkomst”*. De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoeker niet met concrete elementen en gegevens aantoot dat er zich in zijn land van herkomst een religieus conflict afspeelt waarvan de christelijke gemeenschap het slachtoffer is.

Waar verzoeker aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voorhoudt dat hij bij een terugkeer naar Syrië zal onderworpen worden aan een specifieke behandeling omdat hij het land verlaten heeft zonder daartoe over de nodige documenten voor uitreis te beschikken wijst de Raad erop dat verzoeker niet het minste begin van bewijs indient over zijn reisweg en niet kan worden vastgesteld hoe en wanneer hij zijn land van herkomst heeft verlaten. In de mate verzoeker er op wijst dat hij door zijn land te verlaten zonder de nodige documenten, bij terugkeer een onmenselijke en vernederende behandeling mag aangenomen worden nu hij zijn overheid verwijt en in verband brengt met het religieuze conflict tussen christenen en islamieten, merkt de Raad op dat verzoeker niet verder komt dan ongestaafde beweringen.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS